

ANDREW
BEASLEY

KROTITELÉ ZÁHAD

POMSTA PRASTARÉ MUMIE

FRAGMENT

Krotitelé záhad

Pomsta prastaré mumie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Andrew Beasley

Krotitelé záhad: Pomsta prastaré mumie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

POMSTA PRASTARÉ MUMIE

ANDREW BEASLEY

FRAGMENT

*Pro Mam a Jacka,
s láskou a srdečnými díky*

Text copyright © Andrew Beasley, 2017

Cover and inside illustrations by Manuel Šumberac. Hieroglyphic by Ian McNee

Illustrations copyright © Usborne Publishing Ltd., 2017

České vydání © Albatros Media, a. s., 2019

Translation © Pavla Kubešová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4158-2

ISBN e-knihy 978-80-253-4225-1 (1. zveřejnění, 2019)

PROLOG

ROZBALENÉ ZLO

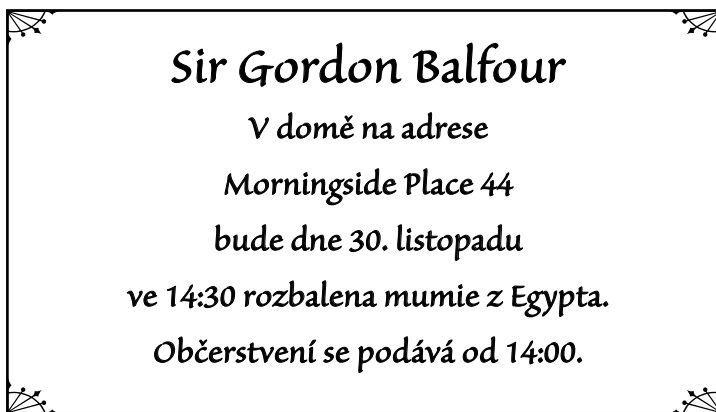
Na věky přeji si jenom spát,
s kletbou smrti navždy jsem spjat,
kdo odváží se narušit hrob můj,
ten stvrzuje strašlivý ortel svůj!

Ta slova neustále vířila hlavou Douglase McCrimmona. Jen pomýšlení na kletbu mumie stačilo, aby chlapci pod uniformou přeběhl mráz po zádech, jako by mu po páteři přejížděl prst studené ruky.

Douglas, „Doogie“, jak mu říkali kamarádi, věděl, že nemá právo promluvit. Byl sluhou a prvním pravidlem, které musí každý sluha dodržovat, je: *Drž jazyk za zuby. A taky: Udělej, co ti poroučí.* A tak Doogie neřekl ani slovo a dál rozléval nápoje. Všichni lidé kolem něho pojídali obložené chlebíčky ze stříbrných táců a pili šampaňské, smáli se a žertovali, jako by je nic jiného na světě nezajímalo. Ale vždycky, když naplnil sklenici, se Doogie kradmo ohlédl po sarkofágu, jehož obrysy se rýsovaly na vzdáleném konci rozlehlého sálu.

Viděl vzpřímeně stojící bednu. Starověkou truhlu. *S netvorem uvnitř.*

Doogie zašmátral v kapse po pomačkané kartičce. Předtím se mu podařilo ztopit jednu pozvánku, a přestože ji přečetl už aspoň stokrát, pořád tomu nemohl uvěřit.

Co za pitomce si může myslet, že je to dobrý nápad?

Pokud si ale sir Gordon dělal starosti, nedal to najevo. S rudým fezem, který mu balancoval na temeni hlavy jako třešnička na dortu, se sir Gordon skvěle bavil. Obklopovala ho vybraná skotská společnost, lordi, vznešené dámy a pánové. *Vyprávějte nám znovu o té pyramidě... Chceme o té hrobce slyšet víc...*

Doogie letmo pohlédl na pana Cowleyho. Jako vždy, starý majordomus představoval v tomto vzrušeném prostředí oázu klidu. Svým postojem a rozvážností

připomínal kámen – jeho hranatý obličej byl možná vytesaný z edinburské žuly. Ničím se nedal vyrušit a moc se nehýbal. Jediný šedivý vlas na jeho hlavě si nedovolil ležet jinde než na určeném místě. Doogie se na majordoma usmál a doufal, že se od něho dočká povzbudivého pohledu. Přestože Doogie věřil, že majordomus to cítí stejně jako on – *Sir Gordon svým rozhodnutím způsobí, že se na všechny snese kletba mumie* – pan Cowley neprojevil ani špetku citu.

Doogie se proplétal mezi hosty a mířil k siru Gordonovi, až byl tak blízko, že slyšel, co říká.

„Nedokážu si představit nic horšího než nechat mumii hnit v písku...“ pravil sir Gordon.

Já si to představit dokážu, pomyslel si Doogie. Přivézt tu ďábelskou věc domů!

Když sir Gordon poprvé oznámil, že pojede na expedici do Egypta, znělo to tajemně a odvážně. Jeho sluhové se ale nijak nevzrušovali – byli zvyklí, že se sir Gordon každou chvíli nadchne pro novou zálibu, kterou pak ale velmi rychle opustí, a najde si jinou.

Sir Gordon naplnil svůj rozsáhlý dům každým novým přístrojem a objevem, které si za své peníze mohl koupit. Za poslední tři roky v sobě objevil vášeň pro fotografování, britskou divokou přírodu a nakonec pro exotický hmyz. Všem se věnoval celým svým srdcem... asi tak pět minut.

Doogie si vzpomněl, jak si sir Gordon zakoupil fotoaparát. Samozřejmě to musel být ten nejdražší, co byl k mání. Jeho Lordstvo ale nezachycovalo scenerie Skotské vysočiny ani portréty své rodiny a přátel. Ne, ne, sir Gordon fotografoval jen posmrtné snímky a fotografie mrtvol si pak nechal zarámovat a rozvěsit ve své pracovně.

Zájem sira Gordona o zvířata byl podobně zvláštní. Dával přednost jejich mrtvým tělům, aby je mohl nechat vycpat a vystavit ve skleněných vitrínách. Měl veverky, které hrály karty, králíka na miniaturním bicyklu a jezce, který kouřil dýmku.

Sbírka hmyzu a pavouků, již sir Gordon vlastnil, byla naopak velmi živá, povětšinou jedovatá a k smrti děsivá. Sir Gordon téměř dva měsíce nemluvil o ničem jiném než o tarantulích a škorpionech, ale pak ho začali nudit a už se o nich víckrát nezmněl. Cowley přesto musel dál čistit skleněná terária a krmit exponáty mrtvými myšmi. Sir Gordon tvrdil, že péči o své domácí mazlíčky může svěřit jen svému spolehlivému a věrnému majordomovi. Když o tom Doogie tak přemýšlel, došlo mu, že sir Gordon zcela zjevně považoval pana Cowleyho za jediného člověka pro celou řadu činností, takže ubohý starý majordomus musel vykonávat všechny odporné práce v domě.

Podle toho, jak to pan Cowley popisoval, nový koníček sira Gordona v podstatě spočíval ve vykrádání hrobů. Ale

vzhledem k tomu, že se ty hroby nacházely v cizí zemi, a navíc byly velmi staré, se tomu říkalo archeologie nebo tak nějak. Ale ať už se to nazývalo jakkoli, Doogieho ohromila obrovská hromada pokladů, které s sebou sir Gordon z pouště přivezl. Přirozeně to byl zase Cowley, kdo musel pečlivě popsat a roztřídit každou položku, všechno naaranžovat, vyčistit a naleštit a nakonec nasvítit plynovými lampami, aby mohly přivezené předměty znovu zazářit v celé své kráse.

Nutno přiznat, že výsledek bral dech.

Taneční sál v domě na Morningside Place 44 se změnil v soukromé muzeum a celý sál svítil zlatem. Všude kolem Doogieho se kupily sochy, posmrtné masky, zakřivené meče, náramky, amulety, brože, nádoby a... seznam pokračoval dál.

„Jsem přešťastný, že tyto úžasné předměty nezůstaly pohřbené v Egyptě, kde se na ně jen chytal prach,“ pokračoval sir Gordon, zatímco jeho růžový zpocený obličej začal připomínat vařenou šunku, „ale namísto toho byly přivezeny sem, do mého domu, aby se s nimi mohli potěšit i mí přátelé.“

V tomto okamžiku se ozvalo mnohé *óóó* a *ááá*, jak se všichni zastavili a obdivovali starověké artefakty, které je ze všech stran obklopovaly.

Doogieho oči jako magnet znovu přitáhla rakev na vzdáleném konci sálu. Stála tam jako voják na stráž, nehybná,

a přesto plná potenciálního nebezpečí. Byla to egyptská truhla, zcela kompletní, i s mrtvým Egyptanem uvnitř.

Vedle ní stály tři další mumie. Pavián, kočka a mládě krokodýla. Doogiemu z nich naskakovala husí kůže.

Pan Cowley pověděl Doogiemu o mumiích úplně všechno – byl to velký odborník. Před mnoha tisíci lety, když zemřel bohatý Egyptan, bylo jeho tělo zachováno, aby mohl jednou znovu žít. Byl to dlouhý a hrůzyplný proces. Jak to Doogie pochopil, balzamovači z těla odebrali všechny vnitřnosti a uložili je do zvláštních nádob. Prázdné tělo pak vyplnili kusy bavlněných látek. Vlastně to hodně připomínalo vycpaná zvířata ve sbírce sir Gordona. Kůži natřeli olejem, aby nevyschla, zabalili tělo od hlavy až k patě do obvazů a nakonec to celé polili vařícím *mūm* – pečecím voskem. Celá ta představa Doogieho dost děsila... ale zároveň ho i trochu vzrušovala. Necítil to sir Gordon stejně?

Sir Gordon zacinkal dezertní vidličkou o svou sklenici a vynutil si ticho. Muži v tvídových oblecích a ženy v kloboucích s pštosími pery se sice zdvořile, přesto vehementně drali dopředu, aby měli co nejlepší výhled na rozbalování.

Sir Gordon ťukal na sklenici tak silně, že se mu roztránila v ruce.

„Drazí přátelé,“ spustil, zatímco Doogie přistoupil blíž

a vzal mu rozbitou sklenici z ruky, „někteří z vás už jistě slyšeli o mých smrtelně nebezpečných výpravách do vzdálených pouštních zemí. Minulý rok jsem vedl expedi-
dici na tajné místo v neobydlených pustinách v blízkosti starověkého města Théby, pod ohromný štít *al-Qurn* – kterému se říká Roh.“ Hlas sira Gordona se chvěl jako špatnému herci. „Stál jsem tam, v rozlehlém Údolí králů, slunce mi pražilo na hlavu, písek mi rozdíral puchýře na nohou, supi nekonečně kroužili po obloze...“

„Ale ne, tuhle starou historiku už ne,“ zašeptal jeden z hostů až příliš hlasitě. „Vím zcela určitě, že ani na chvíli neopustil hotel.“

„Nicméně dost už o mně a mé genialitě,“ pokračoval sir Gordon a předstíral, že nic neslyšel. „Teď vytáhneme ven tady toho chlapíka a pořádně si ho prohlédneme, co vy na to?“

V sále se rozhostilo ticho naplněné očekáváním. Nikdo se ani nepohnul. Doogie napětím zadržel dech. Sir Gordon se zazubil jako školák, který dostal klíč od cukrárny. Ve velkém sále bylo ticho jako v hrobě.

Pak všichni uslyšeli klepání. Podle hlasitosti spíš boučání.

Buch, buch, buch.

Dav zalapal po dechu a vyděšeně se rozhlížel kolem. Odkud to bušení vycházelo?

BUCH! BUCH! BUCH! Bušení se ozvalo znovu. Tentokrát hlasitěji a mnohem naléhavěji.

To přece nemohlo být... nebo ano?

Navzdory spoustě lidí v sále teplota jako by najednou poklesla na bod mrazu. Bylo to neuvěřitelné... strašidelné... ale ten zvuk vycházel zevnitř sarkofágu. Doogie sledoval, jak se víko rakve nepatrně posunulo. To, co bylo uvnitř, chtělo ven.

Hosté sira Gordona vytřeštili oči a okamžitě vystřízlivěli. Krev v žilách jim ztuhla strachy. Přímo před nimi se sarkofág začal otvírat. Centimetr po centimetru se odsuňovalo víko... *zevnitř*. Jedna žena s ohromným pozadím – a s ještě ohromnější mísou pudinku v ruce – se zakymácela, a dřív než ji stačil někdo zachytit, omdlela a skácela se na podlahu. Mísa se rozbila a pudink se rozprskl na všechny strany.

„Zachovejte klid,“ zamumlal sir Gordon. „Nejspíš je to plyn, který se vytvořil uvnitř rakve. Ano, to musí být ono...“ snažil se přesvědčit sám sebe. „Horký vzduch tady v sále nějakým způsobem zareagoval se vzduchem uvnitř a –“

Víko se s příšerným zaskřípěním opět o kus odsunulo. Sál zaplavil odporný puch a sir Gordon ustoupil o několik kroků dozadu.

„Jen plyn... Ustupuji jen z obavy, že tělo vybuchne...“

Doogiemu se zvedl žaludek – ten puch byl horší než při vyvážení záchodů. Všem hostům v sále se začalo navalovat, protože museli dýchat vzduch, v němž se mísil pach shnilé zeleniny, zkaženého ovoce, přezrálého sýra a hnijících ryb. Byl to ten nejhorší puch, jaký si kdo dove-
dl představit. Tichý, ale smrtelný.

Jeden džentlmen si sundal klobouk a s veškerou důstojností, které byl v tu chvíli schopen, se do něho vyzvracel.

Vtom se z rakve vynořila ruka v obvazech a dav vyjekl hrůzou. Obnažené kosti prstů netrpělivě zafukaly na kámen, jako by se netvor nemohl dočkat svobody.

V tom okamžiku se sálem rozlehl jekot.

Nikdo už nebyl zdvořilý. Neozývalo se žádné „Dámy mají přednost“ ani „Až po vás, pane“. Najednou byl každý sám za sebe a všichni zoufale a neuspořádaně vyrazili ke dveřím. Židle se kácely, stoly se převracely, lidé běželi jako o život a v nastalém zmatku zakopávali a padali jeden přes druhého.

Pouze sir Gordon, jeho majordomus a Doogie zachovali klid. Pan Cowley nepochybně ze smyslu pro povinnost a Jeho Lordstvo možná z hlouposti. Doogie cítil, jak mu hrůzou vstávají vlasy na hlavě. Zoufale toužil rozběhnout se pryč, ale nohy jako by se mu změnilly v olovo.

Ze sarkofágu odletělo víko, vypadla z něho mumie a zapotácěla se na ztuhlých, neohebných nohách. Od

hlavy k patě byla omotaná obvazy. Možná byly kdysi dávno bílé, ale teď byly špinavé a vypadaly odpudivě jako staré hadry. Jak si to stvoření protahovalo seschlé svaly, tu a tam se obvazy uvolnily a praskly. Pod nimi bylo vidět kusy odporně vyhlížejícího těla...

Mumie vyrazila vpřed. Kolenní klouby, které se poprvé po pěti tisících let rozhýbaly, hrůzostrašně vrzaly. Všechny netvorovy pohyby byly nemotorné a neohrabané jako pohyby novorozence. Tento netvor ale nebyl novorozenec, bylo to právě naopak. Byl starý a mrtvý.

Doogie pořád stál jako přimražený na místě, neschopný se pohnout, schovat nebo udělat něco jiného než zírat. Zůstali zcela sami: chlapec, majordomus, jejich pán a netvor.

Mumie se potácela kolem jako opilec, ale Doogiemu se zdálo, že s každou vteřinou nabývá na síle. Ta věc vrazila do jedné z výstavních vitrín sira Gordona. Sklo se rozbilo a egyptské amulety se zřítily na podlahu. Netvor se zadíval na jeden zlatý náramek a zarazil se, jako by se snažil vzpomenout si na něco, co se odehrálo před mnoha stoletími.

Pak se rozeřval.

„Rrrrrrrrrrrrgggggggggggggggghhhhhhhhhhhhh!“

Ten řev se ozval zcela náhle a bez varování. Byl to vzteklý zvířecí ryk, stále hlasitější a hlasitější, jak mumie začala řídit mezi vitrínami. S nataženými pažemi zlostně

rozbíjela skleněné schránky s vystavenými egyptskými poklady... všemi vzácnými věcmi, které byly ukradeny z jejího hrobu.

Zatímco mumie s posledním dunivým zavřením roztránila hlavu sochy a namířila si to ke dveřím, sir Gordon a pan Cowley se hrůzou tiskli k sobě. Už byla napůl venku, když se zastavila a se zaskřípěním otočila krk, dokud se nedívala přímo na Doogieho.

Doogie se možná mýlil, ale vypadalo to, že mumie má jen jedno oko.

Buď tomu bylo tak, anebo ta příšerná věc na Doogieho mrkla.

KAPITOLA PRVNÍ

„CHCI SVOU MUMII!“

Londýn halila mlha. V ulicích pomrkávaly plynové lampy a poskytovaly právě tolik světla, aby všechny stíny vypadaly ještě děsivěji. Všichni obyčejní lidé bezpečně leželi zachumlaní ve svých postelích, ale Charlotte Steelová a Billy Flint byli zcela vzhůru ve své tajné kanceláři. Pod Westminsterskou katedrálou. V kryptě.

Byli tam v bezpečí, schovaní před zvědavýma očima. To bylo důležité, protože to, co Charlotte Steelová a Billy Flint dělali, nebylo ani trochu bezpečné. A kdyby se veřejnost dozvěděla, co dělají, pak by Londýn a celá Británie už nikdy nebyly stejné. Nejspíš by to vyvolalo obrovské pozdvižení. Celonárodní paniku. Počurané kalhoty. Takový druh věcí.

„Oddělení nadpřirozených zločinů, únosů a dalších naléhavých a tajemných případů není typická policejní jednotka,“ vysvětlila Charley jejich návštěvníkovi.

„To bych řekl,“ poznamenal sir Gordon Balfour. Podzemní krypta, ve které seděli, byla rozlehlá a odrážela se

v ní ozvěna. Kromě hrobů dávno mrtvých králů a zapomenutých svatých, jež sir Gordon v kryptě nejslavnějšího londýnského chrámu očekával, tu stály i řady dřevěných skříní, opatřené abecedně uspořádanými jmenovkami. Sir Gordon si některé z nich přečetl: *Démoni*, *Duchové krypty (čistí)*, *Duchové krypty (nečistí)*, *Ďáblové stopy (vidění)*, *Lezci*, *Norníci*, *Ohavnosti (různé)*, *Stmívači*, *Upíři*, *Víly*, *Zjevení*. Sira Gordona začala svědit hlava a navzdory chladu v kryptě mu na čele vyrazil pot. „Nemohli jsme se raději setkat v mém klubu?“

„Myslel jsem, že se tu budete cejtit jako doma,“ ušklíbl se Billy. „Vždyť jste takovej slavnej archeolog!“

Sir Gordon se na své židli trochu zavrtěl. „Moje, ehm, role spočívala spíš ve vedoucí pozici.“

Charley povytáhla jedno obočí. „Byl jste vůbec v nějaké hrobce?“

„Dohlížel jsem na její objevení.“

„Že vy jste se tomu vyhejbal?“ uchechtl se Billy.

„Nepřišel jsem proto, abyste se mi vysmívali!“ ohradil se sir Gordon a zavalitýma rukama praštil o stůl.

„Kam obyčejně chodíte?“ zeptal se Billy nevinně, ale jakmile ho Charley pod stolem kopl, přestal se hloupě šklebit.

„Mého partnera si, prosím, nevšímejte, sire Gordone,“ zavrňela Charley vzdělaným hlasem, který zněl v porov-

nání s tím, co proudilo z Billyho nevymáchané pusy, jako čistý křišťál. „Celá jeho rodina jsou kriminálníci.“

Billy pokrčil rameny a pak si hřbetem dlaně utřel nos. „No jo, je to tak, šéfků,“ poznamenal a mrkl na Charley, která ho za to sjela zlostným pohledem.

„Věřte mi, sire Gordone,“ pokračovala Charley nevzrušeně. „Jsme profesionální detektivové a spolupracujeme s metropolitní policií. Jestli vám někdo může pomoci z vašich... nesnází, jsou to Krotitelé záhad.“

Sir Gordon se zatvářil spíše poraženecky než přesvědčeně. Zajel hlouběji do židle jako trucující děcko. Po chvíli se ozvalo tiché pšouknutí, což ale mohla způsobit i ta kožená židle. „Jsem prokletý,“ vzdychl a jeho masité tváře se zatřásly. „Zlo mě pronásledovalo z Egypta až domů. Každý okamžik mého dne je zastřen stíny strachu. Nemohu odpočívat, nemohu jíst, nemohu spát. Neustále se mi zvedá žaludek –“

„Jednou jsem sněd takový curry,“ zamumlal Billy.

„Přestaň,“ naznačila mu Charley beze slov.

Billy se nadechl, že řekne něco dalšího, ale pohled Charleyiných modrých očí mu zamkl ústa na zámek. Aspoň prozatím.

Billy Flint a Charlotte Steelová nemohli být odlišnější. On měl tmavé vlasy, široká ramena, byl chudý, a ve vši upřímnosti, zcela obyčejný. Žádná z těchto charakteristik

nevystihovala Charlotte, ale jejich partnerství fungovalo. Někdo by je mohl popsat jako oheň a vodu, podle Billyho to však bylo trochu jinak. On a Charley spíš připomínali leštadlo a ruku, která leští. A Charley Steelová byla rozhodně ta ruka.

„Skutečně oceňujeme, že jste vážil dalekou cestu až z Edinburghu, abyste se s námi setkal, sire Gordone,“ podotkla Charley. „Ale vzhledem k tomu, že jsme nejmenším policejním oddělením, musíte pochopit, že naše zdroje jsou... omezené.“

„Hmmm,“ zavrtěl se sir Gordon nespokojeně. „Kolik mužů můžete uvolnit na můj případ?“

„K dispozici bude celé oddělení,“ ujistila ho Charley.

„Deset mužů? Dvacet?“

Teď bylo na Charley, aby se cítila nepříjemně. Krotitelé záhad měli jen tři detektivy. Charley Steelovou, Billyho Flinta a jejich nadřízeného, Luthera Sparkwella – který v ten moment ležel tváří dolů na stole, na sobě měl ošuntělý župan a zjevně tvrdě spal.

„K mání je jen to, co vidíte,“ ušklíbl se Billy.

„Tři?“ zakroutil sir Gordon nevěřičně hlavou. „TŘI! Venkovský balík, šašek a... a... děvče!“ Nebylo zřejmé, co ho urazilo víc.

Luther Sparkwell zničehonic zvedl hlavu. Vlasy mu divoce trčely do všech stran a jeho výraz byl ještě divočejší.

„To není jen tak obyčejné děvče,“ ohradil se, „ale geniální vědkyně s talentem pro dedukci, která má v malíčku víc znalostí než vy v tom seschlém ořechu, jemuž říkáte mozek.“

Sir Gordon si odkašlal, ale Sparkwell pokračoval. „Já jsem největší odborník v zemi na tajuplné, bizarní, paranormální a nevysvětlitelné věci. A ten ‚venkovský balík‘, jak ho mile nazýváte, je naše nejlepší zbraň, kterou v boji proti nadpřirozenu máme.“

Pro dramatictější efekt se Sparkwell na chvíli odmlčel. „Billy je vnímavý –“

„Ale to neznamená, že mám rád kořata a brečím, když si odřu koleno,“ přerušil ho Billy rychle. „Jsem vnímavý na duchy.“

„Můj mladý přítel má dar,“ pokračoval Sparkwell a cukal přitom prsty jako vztekly pavouk nohama. „Dokáže zaznamenat síly, které nepochází z tohoto světa, a může je vystopovat až k jejich zdroji. Doslova umí vyčenichat trable, do nichž se takoví hlupáci jako vy –“ věnoval siru Gordonovi přísný pohled – „dostanou, když se pletou do věcí, které by raději měli nechat na pokoji.“

Sir Gordon se ošil. „No, možná jsem byl trochu unáhlený,“ zamumlal.

„A nechybělo mnoho a mohl jste být trochu mrtvý!“ rýpl si Sparkwell. „Ukradl jste relikvie, které měly zůstat

v hrobě a jejichž pokoj neměl nikdy nikdo narušit, rozzlobil jste starověké síly tak, že si to ani nedokážete představit, a vypustil jste netvora, nad nímž nemáte absolutně žádnou kontrolu. A my –“ Sparkwell doširoka rozpřáhl ruce – „vesnický balík, šašek a děvče, jsme vaše jediná naděje!“

Po boubelaté tváři sira Gordona skanula těžká slza.

V místnosti se rozhostilo rozpačité ticho, proložené vzlyky ubohého muže.

„Beztak brečí pro tu svoji mumii,“ přihlouple se uculil Billy.

Charley protáhla obličej a přísně se na něj podívala. Billy pokrčil rameny.

„Máte pravdu,“ uznal sir Gordon, naposledy se vysmrkal, jako by troubil na lesní roh, a konečně se sebral. „Potřebuji vaši pomoc.“

„Takže,“ zhodnotila Charley a připravila si zápisník a tužku. „Povězte nám všechno, co jste provedl, vy zlobivý hochu.“

KAPITOLA DRUHÁ

PÍSEČNÝ MUŽ

S hlasitým syčením páry a skřípěním ocelových kol vyjel mimořádný skotský expres z londýnského nádraží King's Cross. Charley a Billy seděli naproti sobě v dřevem obloženém kupé. „Deset a půl hodiny, vévodkyně, a budeme tam,“ usmál se Billy vesele.

Charley nebyla opravdová vévodkyně, ačkoli její rodina byla neuvěřitelně bohatá. Byla to jen láskyplná přezdívka, kterou Billy používal. Trochu jí to vadilo, což byl další dobrý důvod, proč to dělal. Charley si přikryla kolena kostkovanou dekou a věnovala Billymu otrávený pohled, který se ale brzy změnil v milý úsměv.

Billy si pomyslel, že Charley vypadá jako skutečná mladá dáma. V čistounké bílé halence, tvídovém kabátku a s malými stříbrnými hodinkami zavěšenými na řetízku kolem krku vypadala noblesně, elegantně a distingovaně. Ale všichni ti, kdo ji považovali za slabou dívku, jež potřebuje ochranu, se v ní pořádně mýlili. Billy věděl, že Charley má jazyk, kterým dokáže štípnout ostřeji než vosa

žihadlem. A kdyby to nezabralo, měla pod tou dekou vždycky schovanou pistoli.

Věděli, že sir Gordon cestuje stejným vlakem. Jeho Lordstvo však bylo příliš nóbl, a cestovalo tudíž v první třídě, obklopené svým majordomem a několika dalšími sluhy. Luther Sparkwell zůstal v Londýně. Slíbil, že se připojí k Billymu a Charley, jakmile vyřeší případ hammersmithské zombie. A přestože Scotland Yard byl velmi opatrný ve zveřejňování zločinů, které Krotitelé záhad vyšetřovali, mohli se pyšnit, že svého muže vždycky dopadli. Nebo ženu. Anebo, v některých případech, věc.

Tehdy nastoupil Billyho jedinečný talent. Zatímco zbytek jeho rodiny vykrádal poštovní úřady, mladý Billy zůstával doma a přemýšlel o příšerách. Billy byl vážně jiný. Dokonce už jako dítě dosáhl spojení s paranormálním světem. Viděl neviditelné věci a někdy s nimi i mluvil. V ulici, kde bydlel, sídlili duchové. V čísle dvaadvacet to byl anděl a v bytě nad zelinářstvím se usadil ďábel v podobě starého muže. Billy svoje schopnosti nedokázal vysvětlit a ani je neuměl ovládat, ale rozhodně to byla velmi užitečná schopnost, pokud jste pracovali na řešení nadpřirozených zločinů.

„Tak mi připomeň,“ zadumal se Billy, „co prozatím máme.“

Charley vytáhla svůj zápisník, naslinila si špičku prstu a začala listovat stránkami. „Minulý rok financoval sir

Gordon expedici vedenou...“ Očima přešla své úhledné písmo a vyhledala jméno. „Alanem Quinnem.“

Billy si zamnul bradu. „Podle toho, co jsem slyšel, je to falešnej hráč.“

„Ty ho znáš?“

„Slyšel jsem o něm,“ přikývl Billy. „Mám bratránka, kterej vlastní hráčský doupě, a mám takovej dojem, že tam byl nějakej Alan Quinn, kterej hrál karty o dost vysoký částky a prohrál tolik, že musel pláchnout za kopečky. Naposled, co jsem o něm slyšel, byl v Africe a organizoval tam lov fakt velkejch zvířat a safari pro bohatý nóbli lidi. Do archeologie obvykle nedělá.“

„V tom případě se mu při prvním kopnutí dařilo dost dobře,“ zamyslela se Charley, „vezmeme-li v úvahu ten obrovský poklad, který si přivezli domů. Bylo to jenom štěstí?“

„Spíš bych řek, že Quinn byl jen námezdní síla. Víš, jak tyhle věci fungujou – bohatej maník řekne, kde chce kopat, a chudáci kopaj.“

„Sir Gordon je vášnivý egyptolog, takže předpokládám, že to mohl být právě on, kdo přišel na to, kde tu hrobku hledat. Za všechno určitě může on.“

„Mně nepřipadá jako mozek takovýhle operace,“ namítl Billy.

„Ale pokud tu hrobku neobjevil sir Gordon,“ dedukovala Charley, „tak kdo tedy?“

„Pravděpodobně některý z místních Egypťanů. Kdo by měl líp vědět, kde jsou zakopaný poklady, než místní lidi?“

„Vskutku, kdo?“ pokývala Charley hlavou a napsala na konec stránky velký otazník.

„A co si myslíš o tý řádící mumii?“ Billy se na sedadle nahnul dopředu. „Nějaký nápady?“

Charley poklepala tužkou o stránku v zápisníku. „Mohl to být podfuk. Možná se někdo z nějakého důvodu snaží zastrašit sira Gordona a ta mumie je jen herec, který za svou hrůznou roli dostal zapláceno. Co když sir Gordon ošidil Quinna o jeho podíl a tohle je jeho pomsta?“

„Možný to je. Anebo?“

„Mohla to být skutečná mumie, probuzená z tisíciletého spánku a plnící svou kletbu.“

Billy se spokojeně opřel o opěradlo. „Mumii jsme ještě neměli.“

„Nedělej si marné naděje,“ poradila mu Charley. „Vzpomínáš na ten případ, mořské panny, který jsme měli vyřešit?“

Billy přikývl. „Kde se ukázalo, že majitel muzea kuriozit sešil půlku mrtvého osla s půlkou mrtvé ryby.“ Protáhl obličej. „To bylo vážně nechutný, co? A ta vlkodlačí ženská v Hampstead Heath?“

„Neboli, jak jsme si ji přejmenovali, chudák chlupatá stará paní.“

Oba vyprskli smíchy.

„Ale ten šotek byl opravdickej, ne?“ připomněl Billy.
„Pamatuješ, jak na nás plival, když jsme ho chytili?“

„Ani ne patnáct centimetrů a zuby jako piraňa.“

„A co to strašidlo z močálu?“

„To byl těžký případ,“ potvrdila Charley. „Nikdy jsem nevěřila, že se nám ho podaří zahnat zpátky do jeho díry.“

„Ale opravdicská mumie,“ zasněně šeptl Billy. „To by bylo něco fajnovýho.“

„Kéž by,“ pokývla Charley hlavou. „Pojďme otevřít složku. Podíváme se, co dalšího pro nás Luther zjistil.“

Billy nemohl jinak, a když vytahoval rudou složku zapečetěnou voskem, musel se zazubit. Obyčejné policejní složky byly z konopného papíru, nudně hnědé. Vážné a hrůzné zločiny byly v černých složkách. Ale složky Krotitelů záhad byly rudé. Rudá znamenala neznámé, rudá znamenala podivné. Rudá znamenala nebezpečí.

Billy rozlomil pečeť a vzrušeně prolístoval stránky uvnitř. „Spousta informací o starověkém Egyptě...“

„Příjemné lehké čtení na dlouhou cestu,“ zhodnotila Charley.

„Hele,“ podotkl Billy a vytáhl ze složky jeden dokument. „Luther připojil i informace z edinburský policie – asi to považuje za důležitý.“

„Mohu se podívat?“ Charley nedočkavě prolétla stránku

ve snaze najít něco zajímavého. „Je to zpráva o loupeži. Lady Marigold Tiffinová zavolala do svého domu policii a oznámila krádež náhrdelníku zhotoveného ze slavných Daltonových diamantů. Blá, blá, blá...“ Charley se zarazila. „Luther připsal poznámku na okraj – Lady M. byla zjevně hostem na rozbalení mumie.“

„Náhoda?“ zamumlal Billy.

„Pochybuji,“ opáčila Charley. „Luther Sparkwell věří ve spoustu věcí, ale náhody mezi nimi nejsou.“ Četla dál. „Je tu výpověď paní Whiskerové, hospodyně, která u Tiffinů pracuje už víc než dvacet let –“

„Nech mě hádat,“ přerušil ji Billy. „Nic neviděla.“

Charley zavrtěla hlavou. „Ó, vy malověrní,“ poškádila ho. „Vlastně prohlásila: ‚Namoutě jsem nic neviděla.‘“

„Tyhle lidičky nikdy nic neviděj,“ vzdychl Billy.

„Inspektor Diggins, který tu loupež vyšetřoval, tvrdí, že ‚bude kopat tak dlouho, dokud nenarazí na pravdu.‘“

Billy znovu vzdychl. „Všadím se, že to říká pokaždý.“

„Tohle se ti ale bude líbit,“ usmála se Charley. „Na místě činu byl nalezen písek, což naznačuje, že v tom měla prsty naše mumie.“ Rozzářila se. „Myslíš si totéž, co si myslím já?“

„Že bys vraždila za chleba s kusem slaniny?“

Charley se usmála. „Já myslím, že ta mumie nepracuje sama.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Představ si, že jsi pět tisíc let stará mumie, která nedávno unikla z říše mrtvých a znovu kráčí po zemi... Na co by ti byly diamanty?“

„Takže když zjistíme, kdo touží po diamantech, nejspíš přijdeme na to, kdo za tím vším je,“ vyhrkl Billy.

„Přesně! A kdo touží po diamantech?“

„Všichni,“ řekl Billy. „To nám to moc nezužuje, vid’?“

Deset a půl hodiny dlouhá cesta na trati Great Northern Line ve skutečnosti trvala patnáct deprimujících a únavných hodin. Vlak téměř donekonečna zdržovaly stavební práce na trati a k dalšímu zpoždění došlo v Yorku, kdy se půlhodinová přestávka na oběd protáhla v dvouhodinovou ztrátu času. Jak se mimořádný skotský expres vlekl posledních dvě stě mil na nádraží Waverly v Edinburghu, Billyho a Charley zmohla námaha a houpání vlaku je ukolébalo k spánku.

Billy netušil, jak dlouho spal. V kupé bylo chladno a sedadla byla tak tvrdá, že se cítil ještě unavenější než předtím, než začal klimbat. Bolela ho záda, v ústech mu vyschlo a měl slepené oči. Pořád ještě ospalý si prstem promnul koutek oka. Jeho máma tomu říkala „prach spánku“. Tentokrát to ale bylo jinak, tak nějak špatně.

Bylo ho příliš mnoho. Nejen pár zrníček poblíž slzných kanálek, ale tucty a tucty přes celé oko. Billy se otřel silněji, ale najednou ucítil na kůži stovky ostrých a tvrdých zrněk. Pokusil se otevřít oči a setřást ta zrnka mrkáním, ale připadalo mu, že má víčka slepená lepidlem. Řasy se mu jakousi odpornou krupicí spletly dohromady, takže měl co dělat, aby je odtrhl od sebe a konečně něco uviděl. V tu chvíli už jeho srdce tlouklo v hrudním koši jako splašené, jako boxer v nejdůležitějším zápase kariéry.

V ústech měl sucho jako na poušti. Vyplázl jazyk, aby si olízl rty, ale okamžitě toho zalitoval. I rty měl pokryté vrstvou zrněk, a tak jich měl teď plnou pusou. Rozkašlal se a snažil se je vyplivnout ven. Zároveň si horečně oprašoval vlasy, ramena, hrud', paže, nohy. Bylo to všude.

Polekaně se otočil k místu, kde dosud spala Charley. Vypadalo to, jako by na ni padla jinovatka. Od hlavy k patě ji pokrývala droboučká zrníčka a měsíční světlo, které pronikalo oknem, je změnilo v chladné krystalky.

Led to ale nebyl.

Oba byli zasypaní pískem.

Billy se snažil ovládnout narůstající hrůzu a jemně dívku vzbudil.

„Charley,“ zašeptal. „Nelekej se, ale něco se nám stalo.“

Zasténala, jak to dělávají všichni spící, když radost z jejich snění končí příliš brzy. Vtom ale ucítila písek